

[Knud Østergaard.]

ter en enklere og mindre administrationskrævende forretningsgang. Mit parti ser med glæde, at styrelser uden egen byggeadministration fortsat kan søge bistand i boligministeriet, men vi er ikke utilfredse med, at denne bistand fremover alene skal dreje sig om byggeriets forberedelse. Vi finder det rigtigt, at ministeriet som sådant går over til at blive et rådgivende organ, og det må være rationelt, at ekspertisen i organet ikke er spredt over det ganske ministerium, men samlet i en administration med en selvstændig placering.

Vi tilslutter os også, at man til et byggeris gennemførelse nu skal søge bistand hos den private byggesektor, ligesom kontrollen med de enkelte byggesager overgår fra boligministeriet til revisionsdepartementet. Det er i fastlæggelse af normerne og de udstukne retningslinjer, ministeriet skal gøre sin indsats. Enhver, der har haft med byggeri at gøre, vil vide, hvor vigtig netop denne side af sagen er. Derved undgås de ulykkelige ændringer, som sprænger enhver budgetramme.

Tilsvarende er det vigtigt, at bygherren, her den pågældende styrelse, har sit ansvar præciseret, og det er derfor meget tilfredsstillende, at det foreslås, at bygherren selv antager sin konduktør, som skal føre tilsyn med arbejdets gennemførelse.

Vi imødeser med interesse den virkning, det vil have som foreslået i højere grad end tidligere at medinddrage den private byggesektor i gennemførelsen af det statslige byggeri. Vi håber, private byggeledere og byggekonsulentfirmaer vil kunne indfri de forventninger, ministeren stiller, så dannelsen af et statsligt byggefagligt selskab ikke bliver nødvendig. Vi venter en del af det koordinationsudvalg, der skal ned sættes og bestå af cheferne for administrationen under boligministeriet og cheferne for styrelsernes selvstændige byggeadministrationer. Men mest spændende bliver det nok at se de generelle retningslinjer for det statslige byggeri og for hele byggesektoren, som regeringen stiller i udsigt i boligministerens redegørelse.

Enggaard: Baggrunden for boligministerens redegørelse er den debat, der førtes her i tinget den 8. maj i år i forbindelse med

sagen om kildeskattehuset, og den dagsorden, der ved den lejlighed blev vedtaget. Sagen afdækkede visse mangler ved statens byggeadministration, og regeringen har derfor som led i det arbejde, der i øvrigt udføres for en rationalisering inden for statens virksomhed, også taget spørgsmålet om byggevirksomheden og lokaleforvaltningen op.

Med det omfang, som det offentliges byggeri og lokalebenyttelse har fået, er det naturligvis af stor betydning, at byggeri planlægges og udføres så rationelt som muligt, og at det samme gælder for indgåelse af lejemaal. Nøgleordene må her være sagkundskab og koordination mellem de myndigheder, der behandler disse spørgsmål. Ud fra disse synspunkter kan jeg på mit partis vegne tilslutte mig en centralisering af ansvaret for lokaleforvaltningen ved oprettelsen af et særligt organ, eventuelt senere et direktorat, hvortil alle henvendelser fra lokalebrugere skal ske.

Der er givet udtryk for forskellige opfat telser; boligministeriets arbejdsgruppe for rationalisering går ind for decentralisering, og administrationsrådet går ind for en stærkere centralisering. Men det forekommer mig, at bl. a. sagen om kildeskattehuset viser, at der er et behov for centralisering hos et sagkyndigt organ med medvirken også af private arkitekt- og konsulentfirmaer. Under den nugældende ordning er der tale om en række myndigheder, der har med disse spørgsmål at gøre: boligministeriet, Christiansborg slotsforvaltning, Slotsholmens tekniske forvaltning og Amalienborgs tekniske forvaltning, og der sker som hovedregel ikke refusion fra de statsinstitutioner, der benytter lokalerne, til boligministeriet. Selv om meget kunne tale for at placere denne post på de enkelte ministeriers budgetter af hensyn til en enig interesse i at stille lokalekravene rimeligt, skal dette dog ikke være det eneste hensyn, hvis en centralisering også af budgettet er mere rationel.

Gennem regeringens forslag sker der nu en koordinering af arbejdet, der formentlig vil ende med oprettelsen af et direktorat. Gennem den betydelige udvidelse af lokalekapaciteten, der er sket i de senere år, ca. 10.000 m² om året i stigning, må man imidlertid regne med, at behovet er ved at blive